

over 100 Tdr. Land stor, eller naar Ejeren af en mindre Ejendom forlanger det. Der gaas herved ud fra, at Skovejendomme ere saa vanskelige at vurdere, at det slet ikke lader sig gøre ikke at have nogen sagkyndig Medhjælp, og man finder endvidere, at denne Medhjælp ikke bør indskrænkes til en enkelt Mand, som i hvert enkelt Tilfælde tilkaldes, saaledes som foreslaaet i Ændringsforslaget under Nr. 29. Man anser det tværtimod for at være af stor Vigtighed, at det er bestemte Mænd, der beskikkes til at tiltræde Forretningerne, naar det drejer sig om Skove af over 100 Tdr. Lands Størrelse.

Ændringsforslaget Nr. 32 er en over for Skatteyderne liberal Regel; men den har desværre heller ikke fundet Bifald hos den højtærede Minister. Jeg skal dog tillade mig at anbefale den. — Ændringsforslaget under Nr. 34 er en Følge af vort Forslag om at lade § 6, som hjemler forskellige Nedsættelser, udgaa. Heraf følger nemlig, at første Stykke, andet Punktum i § 11 maa udgaa. — Endelig er der Ændringsforslag Nr. 36, hvorefter andet Stykke i § 14 skal bortfalde. Dette Stykke gaar ud paa, at det ved kongelig Anordning skal kunne bestemmes, at Opkrævningen af Ejendomsskylden skal ske ved de samme Myndigheder og efter de samme Regler, som ere fastsatte for Opkrævningen af Indkomst- og Formueskatten til Staten. Heri ligger efter Mindretallets Mening skjult et Ønske om at faa ophævet Amtstuerne. Dette vilde jeg anse for at være meget uheldigt. Det vil ingenlunde være billigt at gøre. Amterne maa jo i hvert Tilfælde have Kasserere og Regnskabsførere, og det vil blive saa kostbart, at naar man sammenlægger det med, hvad Opkrævningen vil koste Staten, vil der ikke tjenes noget. Man vil erindre, at der efter det Lovforslag, som vi behandlede i Gaar, skal betales et ikke ringe Beløb fra Statskassen til Kommunerne for at faa Formue- og Indtægtsskatten opkrævet. Det er allerede uheldigt, naar man vil paalægge dem Opkrævningen, saa tillige at indrømme en Betaling derfor. Men det Mindretal, hvortil jeg hører, har i hvert Fald ønsket, at man ikke skulde gaa videre ad denne Vej, og eventuelt paalægge Kommunerne ogsaa at opkræve Ejendomsskylden. Mindretallet finder derimod, at man bør lade det ske paa samme Maade, hvorpaa man hidtil har opkrævet de tilsvarende Skatter. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører.

H. J. Nielsen: Jeg skal tillade mig at paakalde det høje Tings Opmærksomhed et Øjeblik. Det blev i Gaar, da vi behandlede Formue- og Indkomstskatten, af den højtærede Finansminister udtalt, at der i dette Ting ikke var fremkommet noget Ønske om et andet Grundlag for Beskættningen end det, som her foreslaas. Jeg antager dog, at en Del af Medlemmerne her have en afvigende Opfattelse af, hvilket Grundlag der vilde være det bedste, og det kunde jeg ogsaa have, men en anden Sag er det at begynde at give en saadan Opfattelse Lovform, i Særdeleshed for et ganske nyt Medlem. Naar der har været slidt i 7 Aar af erfarne Politikere for endelig at faa Skattelovene i Havn, hører der en Del Mod til at komme frem med et nyt Grundlag, og det vilde næsten ogsaa være Synd, om ikke et saa stort Arbejde skulde krones med Held. Jeg tvivler ikke om, at disse Skattelove nok ville komme til at gaa igennem, men jeg er paa den anden Side tilbøjelig til at tro, at det vil komme til at gaa med dem, som det gik Jakob, der først tjente 7 Aar for Rachel, og saa dog fik Lea i Stedet. Jeg har en Anelse om, at man, skønt man nu har arbejdet 7 Aar paa Skattelovene, dog ikke faar Rachel, det vil sige den, til hvem Forjættelsen om den politiske Fremtid er knyttet. Jeg tror, at de allerfleste ville sande, at det er Lea, man faar, men det kan jo ogsaa være godt. Lea var en meget respektabel Kvinde — saa vidt Historien beretter —, og hun var Jakob en god og dydig Hustru. Og det kunde jo være, at man siden hen genoptog Arbejdet for at opnaa noget, som mere lignede Rachel. Det er ikke let at være Spaamand, og jeg skal ikke give mig af dermed, jeg føler kun en rent personlig Tilfredsstillelse ved at udtale, at der vel er noget i Lovforslagene, som tiltaler mig, men ogsaa andet, om hvilket dette ikke gælder, men saaledes gaar det jo altid, og derfor bør man ikke bryde Staven over dem. Blandt det, som tiltaler mig, er noget, som ikke tiltalte den ærede foregaaende Taler, nemlig de Afdragsregler, der omtales i § 6. Jeg skal medgive dem min bedste Anbefaling. Principper ere gode Ting og rare at have paa rede Haand. De kunne klare en Sag saa rart, men de klare den nærmest kun teoretisk. Kommer man ud i det praktiske Liv, viser det sig ofte, at Principperne ikke slaa til, og det, tror jeg, netop er Tilfældet her. Naar den ærede foregaaende Taler sagde, at Afdragene ikke ville betyde ret meget, tænkte han øjen-